

[Hastrup.]

demokratiet, senest — og vistnok navnlig — ved natmaden i stats- og udenrigsministeriet natten mellem den 10. og 11. marts. Ministeren har altså både skullet holde boligforliget og tilfredsstille dem, der lovede at vælge det, og det er naturligvis en vanskelig opgave sådan at holde og vælge på samme tid.

At det er en vanskelig opgave, fremgår jo ganske tydeligt af den måde, hvorpå den er søgt løst. Milliarden fra socialistisk folkepartis boligfondforslag dukker op i lovforslagets § 2, men her som et beløb, staten stiller til rådighed af sin obligationsbeholdning. Det er imidlertid ikke således, at denne milliard skal bruges. Obligationerne skal blive liggende, hvor de ligger: i Nationalbanken; derimod skal boligfonden kunne disponere over renterne, og det oplyses i bemærkningerne, at det drejer sig om 90 mill. kr. Disse renter indgår imidlertid i forvejen i statskassen. Det er ikke sådan, at det er et beløb, som Nationalbanken hidtil har haft og brugt, som man altså nu giver til dette formål — banker beholder jo i al almindelighed ikke selv renteindtægten af de midler, som deres kunder betror dem — for statskassen er der altså ikke tale om nye penge.

Jeg må erklære mig helt enig med Finanstidende i dens bedømmelse af dette forslag, når den betegner denne manipulation, kan man godt sige, som et illusionsnummer, hvis eneste formål er at tilsløre, at det jo i virkeligheden er en ganske ordinær statsbevilling, det her drejer sig om. Staten bruger vel i øjeblikket rundt regnet — jeg har ikke det nøjagtige tal, men måske kan vi få det — 350 mill. kr. årlig til forskellige former for boligstøtte. Man kunne for så vidt lige så godt sige, at vi allerede har en boligfond på 4 milliarder, thi 350 millioner kroner svarer stort set til 9 pct. af 4 milliarder; reelt — omend jeg altså indrømmer ikke formelt — ville dette være lige så rigtig eller lige så forkert en betragtning som den, man hævder med dette lovforslag. Man spørger uvilkårligt: hvem har dog egentlig fundet på dette illusionsnummer? Det kan da ikke være boligministeren? Mon det er hr. Kai Moltke, der er dette forslags professor Labri?

Så må man spørge, hvad det egentlig er, vi her skal tage stilling til. Vi har jo kunnet

læse, at de to socialistiske partier er blevet enige om, at der det andet år skal anvendes 400 mill. kr. i stedet for de 90 — eller er det 100 mill. kr. — der er tale om det første år, og at der det tredje år skal anvendes 500 mill. kr.; men lovforslaget siger ikke noget herom. Den ene milliard i obligationer, svarende til de 90 mill. kr. i årlige renter, er fastlagt i § 2. Dette beløb kan altså ikke ændres, medmindre loven ændres; men det er måske meningen? Ministeren taler om, at der foreløbig stilles en obligationsbeholdning på 1 milliard kr. til rådighed. Skal loven revideres allerede til næste år? Af den følgende paragraf fremgår, at udlånsmidlerne kan suppleres ved særlig bevilling på de årlige finanslove; men det kræver dog også en lovændring, nemlig af finansloven.

Ministeren siger, at det ligger i lovforslagets formulering, at der kan ske en forøgelse af udlånsrammen. Ja men da ikke uden ændring enten af loven eller af finansloven — bortset fra de i de første år jo ikke særlig store midler, der kan blive til rådighed i kraft af renter og afdrag fra allerede foretagne udlån. Er det meningen, at loven til næste år skal ændres, så den ene milliard bliver til 2 milliarder, måske til flere milliarder? Og hvor meget vil man det første og de to følgende år søge som bevilling på finansloven? Er det 100 eller 200 eller 300 mill. kr.? Det synes jeg vi har krav på at få at vide. Om det drejer sig om det ene eller det andet beløb, er naturligvis ikke ligegyldigt, når man skal tage stilling til dette lovforslag. Man kan jo til en vis grad sige, at selve princippet ligger i beløbets størrelse.

Dernæst er der spørgsmålet om, hvad pengene skal bruges til. Bortset fra udlån til betaling af beboerindskud, som vi jo allerede har givet vor tilslutning, nævner lovforslaget 4 formål, hvor de to første har fortrinsstilling, nemlig lån til byggemodning og lån til erhvervelse af grunde til boligbyggeri. Under de forhandlinger, der gik forud for boligforliget, arbejdede det konservative folkeparti ivrigt for, at der blev truffet foranstaltninger, som kunne bidrage til at øge grunddubbudet. Dette var for os at se den eneste vej til at stabilisere og eventuelt — og helst — at nedbringe grundpriserne. Staten kan bidrage hertil på to måder, dels ved at yde hjælp til at fremme